

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudce JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudce Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: K.D.**, narozena ..., bytem ..., *zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2016 č. j. DSH/9732/16**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2016 č. j. DSH/9732/16, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 27. 6. 2016 č. j. MMP/154934/16, kterým byla žalobkyni dle ust. § 125f odst. 3 za využití ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“) uložena pokuta ve výši 1.500 Kč za spáchání správního deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dále byla žalobci v souladu s ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s vyhláškou Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

K porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo dne 9. 7. 2015 v době nejméně od 13:14 do 15:05 hod. tak, že neznámý řidič zastavil a stál s vozidlem zn. Toyota Yaris, RZ ... (dále též „vozidlo“), jehož je žalobkyně provozovatelkou, v Plzni, v ulici Husova ulice v prostoru před budovou České národní banky, za křižovatkou ulic sady Pětatřicátníků x Smetanovy sady x Husova, po pravé straně ve směru jízdy k autobusovému nádraží, v úseku označeném svislou dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, Po-Pá 7.00-19.00, zóna B“.

II. Žaloba

Žalobkyně v první řadě namítala, že správní orgán neprovedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče. Žalobkyně je toho názoru, že správní orgán měl předvolat k podání vysvětlení řidiče vozidla, pana X., jehož totožnost správnímu orgánu žalobkyně sdělila. Správní orgán měl zjistit, zda je tato osoba pachatelem přestupku či nikoli a případně vést proti ní přestupkové řízení.

Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti její a jejího obhájce a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobkyně dále uvedla, že správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla neměl zakoupen parkovací lístek a dopouštěl se tak přestupku. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, avšak ten nemůže být považován za důkazní prostředek.

Žalobkyně rovněž namítala, že na fotografiích z místa spáchání přestupku není patrné, že by nebyl řidič vozidla neměl ve vozidle zakoupen platný parkovací lístek. Fotografie jsou nekvalitní a na žádné není vidět za čelní sklo vozidla. Žalobkyně dále uvedla, že na fotografiích není uveden datum a čas pořízení fotografie, když tento je pouze vložen pod fotografii. Je tedy zřejmé, že datum a čas byly k fotografii přidány dodatečně. Je tedy možné, že policie pořídila fotografie v době, kdy řidič parkoval na daném místě zcela řádně (tj. kdy nemusel mít zakoupen parkovací lístek, případně kdy platil parkovací lístek, který si řidič vozidla původně zakoupil).

Žalobkyně rovněž namítala, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla již zanikla z důvodu promlčení.

Žalobkyně měla dále za to, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v ust. § 10 ods. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy.

Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 11. 2016 nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení a poté se vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobkyně. K námitce žalobkyně, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, žalovaný uvedl, že tvrzení žalobkyně, že správní orgán I. stupně postupoval protizákonně, je zcela nedůvodné, stejně jako tvrzení, že správní orgán I. stupně měl zahájit řízení o přestupku s konkrétní osobou řidiče. To by bylo možné pouze v případě, že by byl na podkladě jí uvedených údajů řidič bezpochyby ustanoven, jinými slovy, že by ve věci uvedená osoba podala vysvětlení, na podkladě kterého by nebylo o osobě řidiče v době spáchání přestupku žádných pochyb, což v daném případě nebylo.

Žalovaný nepovažoval za důvodnou ani námitku, že správní orgán vycházel ze skutečností známých z úřední činnosti, aniž by tuto činnost blíže specifikoval. Ve spisové dokumentaci vedené správním orgánem I. stupně jsou na stranách 35-46 kopie dodejek prokazující bezúspěšné pokusy o doručování písemností panu L.Y. v jiných řízeních, žalobkyně měla možnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí. Žádná procesní práva žalobkyni v řízení upřena nebyla.

K námitce, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, žalovaný uvedl, že ve věci bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, přičemž žalobkyně byla o termínu dokazování s předstihem vyrozuměna, bylo jí sděleno, jaké důkazy budou prováděny a mohla se tohoto dokazování účastnit, navrhopvat důkazy a uplatňovat skutková i právní tvrzení. Této možnosti nevyužila, což jde k její tíži.

K námitce, že správní orgán neprokázal porušení povinnosti stanovené dopravní značkou IP 13c, resp., že vycházel pouze z úředního záznamu, žalovaný uvedl, že na podkladě předložené spisové dokumentace nemá žádnou pochybnost, že nezjištěný řidič v místě přestupku s vozidlem zaparkoval a ve vozidle umístil parkovací lístek platný pouze do 10:34 hodin dotčeného dne, přičemž vozidlo bylo v místě zaparkováno ještě ve 13:00 hodin, čímž byla porušena povinnost vyplývající z dotčené dopravní značky IP 13c. Svědčí o tom jednak oznámení přestupku a především pořízená fotodokumentace pořízená strážníky městské policie, kteří neměli jakýkoliv důvod uvádět ve věci nepravdivé skutečnosti. Dále podal ve věci svědeckou výpověď zasahující strážník pan J.H., který uvedl, že v dotčeném vozidle nebyl umístěn platný parkovací lístek. V daném případě tak úřední záznam nebyl

považován za stěžejní důkaz, nýbrž za listinný podklad, který je v souladu s důkazem, jímž je pořízená fotodokumentace.

K žalobkyní namítané neústavnosti právní úpravy institutu správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2016 č. j. 6 As 73/2016, přičemž neshledal vážný důvod pochybovat o ústavnosti předmětné právní úpravy. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně týkající se promlčení správního deliktu.

Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto soud nenařizoval jednání ve věci samé.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Při posouzení věci vycházel soud především z následujících zákonných ustanovení:

Dle ust. **§ 125f odst. 1** zákona o silničním provozu platí: „*Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

Dle ust. **§ 10 odst. 3** citovaného zákona pak platí: „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“

Dle ust. **§ 125f odst. 4** citovaného zákona platí, že: „*Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

- a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*“

Dle **§ 66 odst. 3 písm. g)** zákona o přestupcích *správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*

Soud žalobu **shledal nedůvodnou.**

Zdejší soud při rozhodování ve věci vycházel z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Součástí správního spisu je oznámení o podezření z přestupku ze dne 9. 7. 2015, v němž je uvedeno, že dne 9. 7. 2015 v době od 13:14 do 15:05 hod. bylo s vozidlem zn. Toyota Yaris, RZ ... (dále též „vozidlo“), parkováno v Husově ulici v Plzni, v úseku označeném svislou dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, Po-Pá 7.00-19.00, zóna B“, s tím, že ve vozidle byl viditelně umístěn prošlý parkovací lístek do 10:34 hod. dne 9. 7. 2015. Řidič, který se k vozidlu dostavil a žádal o odejmutí technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla, pan T.S., nar. ..., bytem ..., odmítl věc vyřešit v blokovém řízení. Součástí správního spisu jsou fotografie pořízené na místě spáchání přestupku, na kterých je zachyceno předmětné vozidlo spolu s parkovacím lístkem umístěným za předním sklem s platností do 9. 7. 2015 10:34 hod. Dne 20. 7. 2015 byla žalobkyně jakožto provozovatelka vozidla dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzvána k uhrazení částky 300 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Následně žalobkyně dne 4. 8. 2015 prostřednictvím svého zmocněnce, spol. FLEET Control, s.r.o., IČO 24149322, se sídlem Smetanovo nábř. 327/14, 110 00 Praha 1, správnímu orgánu sdělila, že vozidlo měl v době spáchání přestupku pan L.Y., nar. ..., bytem ... Ve správním spisu je rovněž založeno sdělení Policie České republiky, odboru cizinecké policie, obsahující informaci o tom, že osoba L.Y. měla v ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání do 1. 11. 2005. Ve sdělení bylo dále uvedeno, že uvedená osoba byla od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 vedena v evidenci nežádoucích osob. Ze sdělení Policie ČR je dále patrné, že uvedenému cizinci bylo uloženo správní vyhoštění z území ČR s platností od 18. 4. 2011 do 22. 10. 2014, přičemž ke dni sdělení neměl v ČR žádné povolení k pobytu. Ze sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, vyplývá, že pan Y. nemá uděleno žádné povolení k pobytu, je veden v evidenci nežádoucích osob a obdržel správní vyhoštění platné do 31. 12. 2009. Předvoláním ze dne 10. 8. 2015 byl pan T.S. předvolán k podání vysvětlení, ke kterému se nedostavil. Dne 8. 9. 2015 žalobkyně správnímu orgánu sdělila, že v předmětné věci nebude vypovídat, jelikož by vystavila sebe nebo osobu blízkou riziku postihu v trestním řízení. Správní orgán I. stupně věc dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dne 25. 9. 2015 odložil. Jelikož nebyl zjištěn pachatel přestupku a věc byla odložena, zahájil správní orgán I. stupně řízení o správním deliktu provozovatel vozidla. Ve správním spisu je založen protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 28. 1. 2016, ze kterého vyplývá, že dne 28. 1. 2016 byly provedeny listinné důkazy, přičemž žalobkyně se tohoto provedení důkazů nezúčastnila. Z protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 9. 6. 2016 vyplývá, že byl jako svědek vyslechnut k věci zasahující strážník pan J.H., a opětovně byly provedeny důkazy listinami.

Správní orgán I. stupně vydal na základě shora uvedených skutečností dne 27. 6. 2016 prvoinstanční rozhodnutí, v němž uvedl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil v rozporu s ust. § 10 odst. 3 citovaného zákona, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Žalobkyni byla

uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a rovněž povinnost zaplatit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 12. 7. 2016 odvolání. O odvolání rozhodl dne 9. 8. 2016 žalovaný, když odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

K samotným žalobním námitkám soud uvádí následující. K námitce žalobce, že správní orgán nepostupoval správně při šetření spáchaného přestupku a následně při zahájení řízení o správním deliktu, soud konstatuje, že tuto námitku shledává nedůvodnou. Dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že: *„Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* Dále dle ust. § 125f odst. 4 citovaného zákona platí, že: *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“* Se shora uvedeného vyplývá, že podmínkou pro to, aby mohlo být zahájeno řízení o správním deliktu, existuje povinnost správního orgánu učinit nezbytné kroky směřujících ke zjištění osoby pachatele přestupku a zároveň musí platit, že správní orgán nezahájil řízení o přestupku a věc odložil nebo sice zahájil řízení o přestupku, avšak řízení zastavil, jelikož obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno. Otázkou tedy v daném případě je, zda byly pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatelky vozidla (žalobkyně) splněny shora uvedené zákonné podmínky. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla v rámci zjišťování totožnosti pachatele přestupku (řidiče vozidla) ve výzvě k uhrazení určené částky ze dne 20. 7. 2015 poučena ve smyslu ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu o možnosti sdělit totožnost osoby, která v době spáchání přestupku vozidlo řídila, a zároveň byl jakožto provozovatelka vozidla poučen o možných následcích ve smyslu ust. § 125f zákona o silničním provozu, pokud totožnost nesdělí a přestupkové řízení nebude zahájeno. Žalobkyně sdělila, že vozidlo měl v době spáchání přestupku v užívání pan L.Y., nar. ..., bytem ... Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že správní orgán pochybil, když na základě sdělené totožnosti řidiče nezaslal této osobě předvolání k podání vysvětlení ani žádným jiným způsobem nezjišťoval, zda tato osoba skutečně přestupek spáchala či nikoli. Zdejšímu soudu, stejně tak jako správnímu orgánu, je z úřední činnosti známo (např. řízení u zdejšího soudu vedené pod sp. zn. 30 A 24/2016, 30 A 40/2016), že ve skutkově i právně totožných věcech, ve kterých jsou účastníci správního řízení zastoupeni společnostmi FLEET Control, s.r.o., je často označován pachatel přestupku právě jako osoba L.Y., nar. ..., bytem ... Z podkladů ve správním spisu je navíc patrné, že správní orgán měl k dispozici dostatek informací nasvědčujících tomu, že je pan L.Y. je nekontaktní a nevyskytuje se na území České republiky. Tyto závěry lze vyvodit v první řadě z kopií obálek nedoručených písemností vydaných v jiných věcech vedených před správním orgánem (např. řízení sp. zn. SZ MMP/082809/15, SZ MMP/058195/15, MMP/058200/15, SZ MMP/052129/15 a SZ MMP/052127/15) a rovněž ze sdělení Policie České republiky, odboru cizinecké policie, a ze sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 18. 8. 2015 a 8. 9. 2015. Soud je toho názoru, že správní orgán měl dostatek informací o tom, že osoba L.Y. je označována jako fiktivní pachatel přestupku pouze za účelem vyhnout se postihu za spáchané protiprávní jednání ze strany žalobce. Bližší šetření ve vztahu k osobě

L.Y. jakožto možnému pachateli přestupku by bylo za těchto okolností nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.

Dalším úkonem, který správní orgán I. stupně učinil za účelem zjištění pachatele přestupku, bylo dne 10. 8. 2015 předvolání pan T.S., osoby, která si zaparkované vozidlo v inkriminovaný den vyzvedávala, k podání vysvětlení, ke kterému se bez jakékoli omluvy nedostavil. Dne 8. 9. 2015 žalobkyně správnímu orgánu písemně sdělila, že v předmětné věci nebude vypovídat, jelikož by vystavila sebe nebo osobu blízkou riziku postihu v trestním řízení. Jelikož žalobkyně odepřela výpověď již v písemném podání, správní orgán I. stupně nepochybil, když k podání vysvětlení žalobkyni nepředvolal. V návaznosti na výše uvedené je nutno konstatovat, že správní orgán I. stupně učinil veškeré nezbytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku. Podle názoru soudu tím byla splněna podmínka ust. § 125f odst. 4 písm. a) č. 361/2000 Sb., tedy že byl správní orgán v návaznosti na zásadu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchaný přestupek oprávněn projednat správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a poté věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Správní orgán tak ve vztahu k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla postupoval zákonným způsobem.

Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že správní orgán neuvedl, z jaké konkrétní úřední činnosti je mu známa skutečnost, že se nedaří panu L.Y. doručovat písemnosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3 žalovaný uvedl, že informace o označeném uživateli vozidla panu L.Y. jsou mu známy z předchozích řízení, přitom výslovně uvedl, že tyto informace zná ze sdělení Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR ohledně pobytové situace pana L.Y. a informace ohledně nemožnosti doručování písemností je mu známa z doručenek rozhodnutí, založených ve správním spisu a vydaných v jiných správních řízeních, ze kterých vyplývá, že se písemnosti adresované panu L.Y. vrací správnímu orgánu zpět jako nedoručené. S těmito podklady založenými ve správním spisu se žalobkyně mohla před vydáním rozhodnutí správního orgánu seznámit, mohla se k nim vyjádřit, avšak tohoto svého práva ani přes opakovanou výzvu správního orgánu nevyužila. Soud na okraj konstatuje, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010 č. j. 1 As 100/2009-129, který žalobkyně uvedla na podporu své argumentace, se v dané věci nedá použít. V citovaném rozsudku je uvedeno, že soud ve svém napadeném rozhodnutí vůbec neuvedl, jaké konkrétní činnosti či postupy jsou mu z úřední činnosti známy, neseznámil s nimi účastníka řízení a nedal mu prostor se k těmto skutečnostem vyjádřit. To však v případě žalobkyně neplatí. Jak vyplývá již ze shora uvedeného, správní orgán zcela jasně a srozumitelně uvedl, z jakých skutečností, které jsou mu známy z úřední činnosti, vychází, přičemž dal žalobkyni prostor se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim.

Soud shledal rovněž jako neopodstatněnou argumentaci žalobkyně, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání. Při posouzení důvodnosti této námítky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož se *jednotlivé úkony v řízení činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči*

přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak. Dále pak je nutno vycházet z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.“ V daném správním řízení prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, u kterého není zákonem stanovená povinnost vést ústní jednání. Ve smyslu ust. § 49 odst. 1 správního řádu bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu ust. § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobkyně. Žalobkyně měla možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byla poučena ve vyrozumění ze dne 13. 6. 2016. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti. (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015-30, dostupný na www.nssoud.cz)

V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V této souvislosti soud poukazuje na § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení*. Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol*. Prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobkyni s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání oznámením ze dne 23. 5. 2016 č.j. MMP/124544/16, žalobkyně se k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavila a správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol ze dne 9. 6. 2016. Současně prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřila. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o správním deliktu postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti, proto není důvodná námitka žalobkyně o jejím porušení.

Nedůvodným je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 LZPS. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu*. Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy *každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: obhajovat*

se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru, nebo pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují. Podle čl. 38 odst. 2 LZPS každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem. Článek 38 odst. 2 LZPS vychází z čl. 6 Úmluvy a v Listině základních práv a svobod je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daném správním deliktu zcela v souladu se správním řádem, jak bylo výše uvedeno.

Soud nepokládá za důvodnou ani námitku žalobkyně, že správní orgán neprokázal, že řidič vozidla neměl za čelním sklem vozidla umístěn platný parkovací lístek. Správní orgány ve věci nevycházely pouze z úředního záznamu ze dne 9. 7. 2015, jak se nesprávně domnívala žalobkyně, nýbrž z dalších podkladů. Ve správním spisu jsou obsaženy celkem 4 fotografie, které zachycují přední část vozidla a čelní sklo a ze kterých je patrné, že za čelním sklem je umístěn jakýsi lístek. Jedna z těchto fotografií zachycuje detail čelního skla a palubní desky vozidla, přičemž je zřetelné, že za čelním sklem je umístěn parkovací lístek s platností do 9. 7. 2015 10:34 hod. Součástí spisu je rovněž protokol o výsledku svědka – pana H., strážníka městské policie, při kterém uvedl, že nemá žádný vztah k žalobkyni a dále uvedl, že předmětný den při výkonu služby zjistil vozidlo žalobkyně, které stálo v Plzni, v ulici Husova ulice v prostoru před budovou České národní banky, za křižovatkou ulic sady Pětatřicátníků x Smetanovy sady x Husova, po pravé straně ve směru jízdy k autobusovému nádraží, v úseku označeném svislou dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou „Placené, Po-Pá 7.00-19.00, zóna B“. Soud pokládá výše uvedené podklady ve vztahu k prokázání spáchání přestupku za plně dostačující. Názor soudu nezmění ani skutečnost, že datum a čas pořízení fotografií není uveden přímo na fotografiích, ale je uveden pod jednotlivými fotografiemi. Soud nemá důvod se domnívat, že strážník městské policie uvedl záměrně nesprávný čas pořízení fotografií. Této skutečnosti nenasvědčuje žádná z informací obsažených ve správním spisu a ani žalobkyně tuto svou domněnku uvedenou v žalobě ničím nedokládá. Strážník městské policie uvedl, že k žalobkyni nemá žádný vztah, tudíž lze mít za to, že nemá zájem na výsledku ve věci a jeho výpověď resp. uvedení času u fotografií má soud za věrohodné. S ohledem na výše uvedené je nutno konstatovat, že spáchání přestupku vozidlem žalobkyně je dostatečně prokázáno a správní orgány žádným způsobem nepochybily.

K námitce promlčení správního deliktu krajský soud uvádí, že zákon o silničním provozu ani jiný právní předpis výslovně neupravuje zánik odpovědnosti za správní delikt z důvodu jeho promlčení. Žalobce v žalobě ve vztahu k údajnému promlčení správního deliktu odkazuje na Metodiku Ministerstva dopravy, odbor dopravně správní, č. j. 8/2013-160/OST/5, která obsahuje pokyn k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. Tato metodika obsahuje doporučení týkající se postupu správních orgánů při posouzení otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla za správní delikt. Tato metodika reagovala na zákon č. 297/2011 Sb., na základě kterého byl změněn zákon o silničním provozu mj. tak, že byl nově tento správní delikt provozovatele vozidla stanoven zákonem o silničním provozu

s účinností od 1. 1. 2012, přičemž ust. § 125f upravující tento správní delikt bylo tímto zákonem, tj. zákonem č. 297/2011 Sb., do zákona o silničním provozu vloženo. Ve shora uvedené metodice je obsažen názor, že je třeba analogicky uplatnit § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy že správní delikt nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tato metodika byla v té době aktuální vzhledem k tomu, že zákon o silničním provozu neupravoval zánik odpovědnosti za tento správní delikt. Zánik odpovědnosti za tento správní delikt byl do právního řádu zakotven až zákonem č. 230/2014 Sb., a to s účinností od 7. 11. 2014, kdy bylo mj. novelizováno ust. § 125e (společná ustanovení o správních deliktech), a to odst. 5, který nově zní takto: *“Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.”* Podle této úpravy se na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, které řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt, když dle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.* Ustanovení § 125e odst. 3 se vztahuje rovněž i na odpovědnost fyzické osoby, tj. žalobce, za správní delikt provozovatele vozidla podle ust. § 125f zákona o silničním provozu (tj. dle ust. 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). V případě žalobce byl spáchán přestupek dne 23. 10. 2013. Jelikož lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán, zanikla by odpovědnost žalobce až 23. 10. 2017. V dané věci správní orgán I. stupně řízení o správním deliktu zahájil do 2 let ode dne, kdy se o správním deliktu dozvěděl, čímž byla splněna i druhá podmínka uvedená v ust. § 125e odst. 3 ve spojení s ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu. Problematikou zániku odpovědnosti za správní delikt z důvodu jeho promlčení se zabýval rovněž i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 27. 4. 2016 č. j. 52 A 100/2015-63, ve kterém uvedl ve vztahu ke shora zmíněnému dále toto: *„V dané věci nebyl porušen princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem, tj. v dané věci zákona č. 230/2014 Sb., kterým bylo výše zmíněným způsobem novelizováno ustanovení § 125e zákona o silničním provozu a bylo tak s účinností od 7. 11. 2014 (tj. až po spáchání přestupku) stanoveno výslovně právní úpravou, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, tedy i právní úpravy lhůt pro zánik odpovědnosti právnických osob za správní delikt. Zákaz retroaktivity právních norem je totiž v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod vymezen ve vztahu k posouzení trestnosti jednání, nikoliv k posouzení doby, po kterou lze trestný čin stíhat (není pochyb o tom, že tento závěr se vztahuje i na správní delikty, jejichž povaha je v konstantní soudní judikatuře a právní doktríně považována za druh „trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zakotvujícího právo na spravedlivý proces). Ostatně tento závěr vyslovil Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 19/93, když uvedl, že otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly*

vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. A právě v dané věci se nejedná o takový případ, kdy by došlo k aplikaci nové právní úpravy (cit. zákon č. 230/2014 Sb.) na posouzení trestnosti zmíněného deliktního jednání žalobce, neboť před nabytím účinnosti tohoto zákona bylo toto jednání z hlediska jeho trestnosti (tj. nikoliv z hlediska posouzení doby, po kterou lze postihnout žalobce za tento delikt) upraveno stejně jako po nabytí účinnosti cit. zákona, tj. před 7. 11. 2014 i po 7. 11. 2014 bylo takové jednání postižitelné jako předmětný správní delikt. Na daný případ tak nelze aplikovat judikaturu vztahující se k posouzení trestnosti z pohledu zákazu retroaktivity (např. náleze Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01). V dané věci se tak jedná o posouzení otázky týkající se doby, v jaké lze toto jednání žalobce postihnout z hlediska jeho odpovědnosti za tento správní delikt. Je sice pravdou, že v době spáchání přestupku ještě nenabyla účinnosti zmíněná právní úprava (zák. č. 230/2014 Sb.), která pro uvedené deliktní jednání žalobce jako fyzické osoby výslovně stanovila výše uvedené lhůty (z hlediska zániku odpovědnosti za tento delikt). To však neznamená, že v té době žádná lhůta pro zánik odpovědnosti za tento delikt neexistovala. Zásady „veřejné moci do soukromé sféry jsou v zásadě vždy limitovány během času“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-105, bod 20). V dané věci tak i v době spáchání přestupku, kdy ještě neplatil zákon č. 230/2014 Sb., musela existovat lhůta pro zánik této odpovědnosti. Krajský soud se ztotožňuje s názorem Ministerstva dopravy uvedenému ve zmíněné metodice, tj. že v té době bylo třeba uplatnit analogicky pro zánik odpovědnosti za tento delikt jednoroční lhůtu danou pro zánik odpovědnosti za přestupek dle zákona o přestupcích jako lhůtu pro zánik odpovědnosti za tento delikt. Krajský soud se však neztotožňuje s názorem žalobce, že i po nabytí účinnosti zákona č. 230/2014 Sb. bylo možné tuto jednoroční lhůtu aplikovat. V důsledku nové právní úpravy, tj. zák. č. 230/2014 Sb., která stanovila pro zánik této odpovědnosti lhůtu delší (tj. výše zmíněnou subjektivní dvouroční a objektivní čtyřletou lhůtu) došlo jen k prodloužení již běžící zmíněné jednoroční lhůty, kdy se nejedná o trestnost tohoto jednání, ale jen otázku, jak dlouho lze toto jednání postihnout (srov. již výše citovaný náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93). Takové prodloužení zmíněné lhůty lze považovat i s přihlédnutím k zásadě právní jistoty a legitimního očekávání pro žalobce za **únosné** (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 21. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14) a to tím spíše, že v době spáchání přestupku platily tyto stejné lhůty pro zánik odpovědnosti právnických osob za tento delikt.“ Krajský soud v Plzni uvádí, že shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové se týkal věci obdobné, jako je právě projednávaná věc, a proto lze právní argumentaci užít i v případě žalobce. Zdejší soud tedy v návaznosti na shora uvedené konstatuje, že k promlčení, tedy k zániku odpovědnosti za správní delikt v případě žalobce nedošlo a námitka je tak nedůvodná.

Soud neshledal důvodnou ani poslední námitku žalobce, ve které namítal protiústavnost institutu správního deliktu provozovatele vozidla. K namítané protiústavnosti se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2016 č. j. 6 As 73/2016-40. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že: „...nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či o delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytykatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní

odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přeneseně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel své vozidlo svěří (culpa in eligendo). Jakkoli by řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla za jeho „špatné parkování“ [neoprávněné stání vozidla – § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] mohlo na podkladě již zmíněných Engelových kritérií spadat do tzv. trestní větve čl. 6 Úmluvy (přitom Komise pro lidská práva v rozhodnutí Duhs proti Švédsku ze dne 7. prosince 1990, stížnost č. 12995/87, vyjádřila pochybnosti, zda rozhodnutí o pokutě udělené na základě objektivní odpovědnosti dosavadnímu vlastníku vozidla za parkovací přestupek spáchaný nabyvatelem v době, kdy na něj vozidlo ještě nebylo přepsáno, vůbec spadá pod „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy), z Úmluvy a ostatně ani z Listiny základních práv a svobod (srov. čl. 40) výslovně neplyne, že by trestání, zejména pak to správní, muselo být bezvýjimečně postaveno jen na odpovědnosti subjektivní, tj. za zavinění. V klasickém trestním právu ve smyslu vnitrostátní klasifikace je to nepochybně pravidlem (nullum crimen sine culpa; nepřímě to plyne i ze zásady presumpce neviny). Avšak v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (nepřímě v podobě rozložení důkazního břemene a zakotvení skutkových či právních domněnek odpovědnosti za protiprávní jednání či stav, srov. rozsudek Salabiaku proti Francii ze dne 7. října 1988, stížnost č. 10519/83, pro další příklady viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., str. 794-795, viz též citované rozhodnutí Duhs proti Švédsku, jímž byla stížnost registrovaného vlastníka vozidla nakonec odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost s tím, že presumpce jeho neviny – navzdory absenci individualizovaného rozhodnutí o vině skutečného pachatele za parkovací delikt – dotčena nijak nebyla). V našem právním prostředí se uplatňuje tradičně již od dob c. a k. monarchie a první Československé republiky [viz Prášková, H. Základy odpovědnosti za správní delikty. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 446 s., str. 297-304, citující dílo J. Pošváře. Nástin správního práva trestního (studie o některých pojmech, zejména o vině). Praha-Brno: Orbis, 1936.]. V širším kontextu, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování, ani v případě rakouské právní úpravy, založené na obdobných principech, která při automatickém zaznamenání překročení povolené rychlosti ukládá provozovatelům vozidel povinnost sdělit osobu řidiče, jejíž nesplnění je samo o sobě stíháno jako samostatný správní delikt (srov. rozsudek Lückhof a Spanner proti Rakousku ze dne 10. ledna 2008, stížnosti č. 5845/00 a 61920/00; viz též rozsudek velkého senátu ve věci obdobné britské právní úpravy O'Halloran a Francis proti Spojenému Království ze dne 29. června 2007, stížnosti č. 15809/02 a 25624/02). „Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí v návaznosti na shora zmíněné rovněž uvedl, že pokud vezmeme v úvahu, že právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání, za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní

nehodu, kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit, a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4], a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), není ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti obстоjí. Krajský soud v Plzni se s výše uvedenými názory Nejvyššího správního soudu v otázce ústavnosti zákonné úpravy odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla plně ztotožňuje, a proto pokládá námitku žalobce za nedůvodnou.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 29. června 2017

JUDr. Václav Roučka
předseda senátu